

IN THE WOODS

DORPSHUIS DE FURS

Tom Freund

Saturday 15 Nov 2014

Tom Freund, werd op zijn debuut vergeleken met een jonge Tom Waits en Rickie Lee Jones. Met zijn jeugd vriend Ben Harper vormde hij in de jaren negentig een duo en spelen nog regelmatig op elkaars album. Zijn album "Collapsible Plans" 2008 maakte indruk en scoorde een paar bescheiden hitjes, zijn songs werden gecoverd door anderen artiesten en gebruikt in enkele tv series. Freund tourde afgelopen jaar door Europa in grote als voorprogramma van Angus Stone. Zijn net gereleasde album "Two Moons", krijgt in zowel de Nederlandse als internationale pers louter lovende kritieken!

<http://www.guitarworld.com/acoustic-nation-tom-freund-to-release-2-moons>

Benefits of the weekend?

Toeren is nu een maal een groot deel van het muzikanten bestaan. "Dylan" is al jaren bezig met zijn "Never Ending Tour", in hoeverre dat klopt is overigens een tweede. Maar om je muziek aan de man

te brengen moet je er op uit. Zeker in tijden als de opbrengst van albums nihil is. Het op toer zijn brengt je in een modus van overleven. In het geval van Tom elke avond andere gastheren en weer een nieuw publiek die iets van je verwachten. Het bijzondere is dat hoe meer je naar huis begint te verlangen als de toer vordert, wanneer je weer thuis bent, verlangt naar "Being on the road." Keith Richards heeft ooit verklaard dat zijn heroïne verslaving voor een groot deel was toe te schrijven aan de maanden "Off the road". Tom vertelde dat hij aan het eind van deze toer, drie dagen thuis was, inclusief studio werk. Voor hij weer op weg ging naar Japan. In die korte tijd hoopte hij nog wel even van zijn 11 jarige dochter te genieten. Het vervreemdende effect van onderweg zijn had zo constateerde hij een fascinatie gecreëerd voor het fenomeen "weekend", waar hij veel songs over geschreven heeft. Want als het weekend nu net de tijd is dat je werkt en mensen entertaint en je zelf alleen op bijvoorbeeld de woensdagavond kunt relaxen terwijl iedereen dan met zijn werkweek bezig is, sta je toch een beetje buiten het gewone leven en kun je daar wel eens naar verlangen. In werkelijkheid zou dit gauw over zijn. Maar "road weary" was hij wel een beetje vanavond. "Ik heb gehoord dat het hier een mooie omgeving is, maar achter in de bus, heb ik het niet mee gekregen, ik weet amper waar ik ben." Was één van de uitspraken waar hij die vervreemding mee illustreerde.

Deze artiest en maatje van Ben Harper, was in zijn eentje een orkest. Hij speelde gitaar, piano, ukelele, staande bas en mondharmonica. Niet alleen de inzet van de verschillende instrumenten zorgden voor een gevarieerde show, maar ook de rijke schakering in zijn stemgeluid en de snelle wisseling tussen uptempo en gedragen ballads. Hij liep het ene moment te dollen met een lick uit "Owner of a broken heart" van Yes, om vervolgens een prachtige ballad neer te zetten. Zijn soms wat licht hese stem schuurde heerlijk om vervolgens met een hoger stemgeluid een andersoortige song neer te zetten. Alsof er niet genoeg instrumenten op het podium beschikbaar waren, floot, neuriede en gebruikte hij zijn stem als een blaasinstrument. Dit gepaard gaande met uit zijn tenen gezongen songs en soms springend en stampend op het podium. Met recht een "One Man Orchestra". Zijn voorkeur voor de Beatles hadden we al mogen vernemen tijdens de soundcheck toen hij op de ukelele "Here comes the sun", speelde, om dit vervolgens te bevestigen met een killer versie van "Come together" op de staande bas, met een prachtig jazzy intro. Een muziek stijl die hij zo te horen ook niet schuwt. Hij vertelde trots ooit met de grote Jimmy Smith te hebben gespeeld.

Zijn teksten zijn naast ontroerend ook vol van ironie waarbij hij zich zelf niet spaart. Over zijn puberale dwalingen in "Summer of '91", waar natuurlijk het blowtjes roken onderdeel van was en dat hij wel erg moest wennen aan het "sterke spul", hier in Nederland. In "Truly Mellow" was het publiek wederom bereid tot participatie na enthousiaste aanwijzingen van Tom. Hilarische momenten gaan over in een verzoek getiteld "Digs", om vervolgens achter de piano te gaan zitten, zegt hardop tegen zich zelf dat hij even moet focussen, om dan de song: "Can't cry hard enough", deze keer aan zijn moeder op te dragen. Een song die het publiek zicht baar niet onberoerd laat. Deze trits songs geeft een goed beeld van de gevarieerde show van Tom. Bij de aankondiging van "Queen of the desert", verwees hij nog even snel naar andere inspiratie, Gram Parsons. Materiaal van zijn laatste album "Two moons", bevestigde live nogmaals wat een goed album hij heeft gemaakt. Het was even een zaterdagavond in het warme Californië en toen weer op weg naar huis voor de rest van het weekend in een koud en grijs Lage Vuursche. Tom op naar het volgende optreden, wij nog even weekend en dan weer aan het werk en wellicht heeft Tom komende woensdag een beetje weekend.

1. Angel Eyes
2. Lemme Be Who I Wanna Be
3. Gentleman Of The Shade
4. Business Of Knowing
5. Next Time Around
6. Come Together [John Lennon/Paul McCartney]
7. Leavin' Town
8. Concessions
9. Copper Moon
10. Weekend Guy

1. Comfortable In Your Arms
2. Queen Of The Desert
3. Mind Of Your Own
4. Summer Of '92
5. Truly Mellow
6. Digs
7. Can't Cry Hard Enough [David Willams/Marvin Etzioni]
8. Little Room Of Mine
9. Let My Love Open The Door [Pete Townshend]

All tracks by Tom Freund except where noted

Tom Freund | vocals, acoustic guitar, piano, upright bass, ukulele, harmonica

www.tomfreund.com